

Arrest

**nr. 92 931 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen en X, handelend in eigen naam en eveneens als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 augustus 2012 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. LENTZ, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 september 2011 wordt aan de heer M.A, echtgenoot van N.S, verzoekster en vader van hun twee minderjarige kinderen in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 23 februari 2012 dienen verzoekster en de minderjarige kinderen bij de Belgische ambassade te Teheran (Iran) een visumaanvraag gezinshereniging in.

Op 10 mei 2012 wordt een beslissing tot uitstel van beslissing genomen.

Op 22 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot weigering van visum. Dit zijn de bestreden beslissingen die volgende gelijkaardige motivering bevatten:

“(…)

Betrokken kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de heer M.A.A.I.S. (...) de volgende documenten voor:

- loonfiches voor de maanden december 2011 tot en met april 2012*
- een attest van arbeidsongeschiktheid van 18/04/2012 tot 13/05/2012*
- uittreksel Belgisch Staatsblad betreffende de oprichting van een bvba op 08/06/2012*

Uit het administratieve dossier blijkt dat het arbeidscontract van de heer M.A.A.I.S. (...) bij de firma GCV A MAX BE op 14/04/2012 werd beëindigd. De man legt geen enkel bewijs van inkomsten voor daterende van na deze datum. Het uittreksel uit het Staatsblad toont op geen enkele wijze aan wat de huidige bestaansmiddelen van de man zijn. Bovendien werd deze firma pas op 08/06/2012 opgericht; wgens het recente karakter van deze zaak kan ze dan ook niet als stabiel worden beschouwd.

Bijgevolg is niet voldaan aan 1 van de voorwaarden van de wet. De visumaanvraag wordt geweigerd.

Wettelijke referenties: Art. 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 – echtgeno(o)te/partner, gelijkwaardig aan huwelijk/kind

Beperkingen:

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

- Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(…)”

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 september 2012 nr. 87 148 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wegens gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel van het enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 10, § 1 en 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers voeren aan dat de vereiste van het voorleggen van een bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet op hen, als familielid van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, van toepassing is.

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster en haar kinderen inderdaad beschouwd kunnen worden als familieleden in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet maar dat de referentiepersoon een vreemdeling is die de subsidiaire bescherming geniet en daarom

slechts een verblijfsrecht van beperkte duur bezit, zodat artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet op hen van toepassing is. De verwerende partij meent dat artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet niet anders kan worden geïnterpreteerd dan dat hiermee enkel de genietters van subsidiaire bescherming met een onbeperkt verblijfsrecht worden bedoeld.

2.3. Verzoekers zijn familieleden van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. De verwerende partij bevestigt dit in haar nota. De bestreden beslissing weigert hen het visum gezinshereniging omdat verzoekers zich niet kunnen beroepen op artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet omdat de referentiepersoon (de vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet) niet bewijst of niet op afdoende wijze bewijst dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. (...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- (...);

5° (...);

6° (...);

7° (...).”

Artikel 10bis, § 2, van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een in ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

De vraag rijst of verzoekers vrijgesteld zijn van het voorleggen van een bewijs dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar de stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. (...).”

Verzoekers zijn zoals reeds gesteld vreemdelingen bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Het vijfde lid van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Hieruit kan afgeleid worden dat de familieleden van een vreemdeling die geniet van de subsidiaire bescherming vrijgesteld zijn van de voorwaarde van het aanbrengen van een bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, indien de bloed- en aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en indien de visumaanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming. *In casu* is dit het geval, gezien verzoekster reeds gehuwd was met de referentiepersoon en de kinderen reeds geboren waren voor de referentiepersoon het Rijk binnenkwam (verzoekster en de kinderen bevinden zich momenteel nog in het buitenland) en de visumaanvraag werd ingediend op 23 februari 2012, binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op 9 september 2011.

De verwerende partij meent echter dat deze bepaling niet van toepassing is op verzoekers, omdat zij verzoekers beschouwt als familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur (artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet). Dit blijkt uit de bestreden beslissing en uit de nota.

Deze redenering van de verwerende partij is echter niet verenigbaar met de hierboven geciteerde tekst van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, waarin sprake is van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet in de loop van het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 49/2 van de vreemdelingenwet wordt aan de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus een verblijf van beperkte duur toegekend in de vorm van een verblijfstitel geldig voor één jaar die hernieuwbaar is. Pas na vijf jaar wordt de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk.

In artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet wordt niet bepaald dat de aanvraag tot gezinshereniging door het familielid moet worden ingediend in de loop van het jaar waarin de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus na vijf jaar toegelaten wordt tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk, maar wel dat de aanvraag wordt ingediend *“in de loop van het jaar na (...) de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”* De aanvraag mag dus reeds geschieden op een ogenblik waarop de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus slechts over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, en de bepalingen van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet zijn onverminderd van toepassing op de aanvrager. In elk ander geval zouden deze bepalingen hun nut verliezen: het blijkt niet dat het familielid moet wachten tot de genietster van de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegelaten tot een onbeperkt verblijf, wat slechts kan na vijf jaar. Integendeel, de wetgever heeft voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de

subsidiare bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt *in casu* elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Uit de memorie van toelichting (*Parl. St.* 2010-2011, Doc 53, 0443/001, p.5) bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, blijkt dat *“de voorwaarden voor de gezinshereniging van erkende vluchtelingen worden niet gewijzigd, geheel conform de Europese Richtlijn 2003/86/EG”* (*Parl. St.* 2010-2011, Doc 53, 0443/001, p.5).

Uit de voorbereidende werken blijkt niet dat een onderscheid gemaakt wordt tussen erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden, hoewel de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging uitdrukkelijk aangeeft niet van toepassing te zijn op een gezinshereniger die toestemming heeft om in een lidstaat te verblijven uit hoofde van tijdelijke bescherming of uit hoofde van vormen van subsidiare bescherming (artikel 3.2. b) en c) van de Richtlijn 2003/86/EG). Dat voormeld onderscheid niet beoogd werd door de wetgever, wordt bevestigd in het advies van de Raad van State nr. 49 356/4 van 4 april 2011 (*Parl. St.* 2010-2011, Doc 53 0443/015, p. 10-11 en p. 13). waarin gesteld wordt *“Het voorgestelde artikel 10, § 2, vijfde lid, stelt erkende vluchtelingen en diegenen die subsidiaire bescherming genieten vrij van de voorwaarden inzake behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen indien de aanvraag tot gezinshereniging ingediend is “in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.” en “Aangezien personen die subsidiaire bescherming genieten, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft op dezelfde manier behandeld worden als erkende vluchtelingen, (...)”*

Er kan in dit geval wel worden aangenomen dat de wetgever niet eenduidig is geweest door een bepaling inzake familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van beperkte duur in te voegen in een artikel dat betrekking heeft op familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft de wetgever uitdrukkelijk voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt *in casu* elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet en zou betekenen dat deze nooit kan worden toegepast.

De schending van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het tweede onderdeel van het enig middel is gegrond. Gezien de gegrondheid van dit onderdeel van het enig middel aanleiding geeft tot de ruimste vernietiging, dienen de overige onderdelen niet te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 augustus 2012 houdende de weigering tot afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET